

Z obsahu:

**Rozjímat o tváři
Zmrtvýchvstalého**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
18. dubna 2001
- strana 2 -

**Velikonoční poselství
Urbi et Orbi**

Jana Pavla II. 2001
- strana 2 -

**Dobrý pastýř dává
život za své ovce**

Bernard Balayan
- strana 4 -

**Pokládali ho již za
mučedníka**

Giampaolo Mattei
- strana 7 -

Ke dni povolání

Z listu Jana Pavla II.
kněžím k letošnímu
Zelenému čtvrtku
- strana 8 -

Matka a Prostřednice

Leo kardinál Scheffczyk
- strana 10 -

**Eucharistická slavnost
v Neděli Božího
milosrdenství**

- strana 12 -

**Tajemství Kristova
vzkříšení**

Členům
a spolupracovníkům
Mariánského
kněžského hnutí
- strana 14 -

Rozjímat o tváři Zmrtvýchvstalého

Obvyklá střední generální audience je dnes zaplavena zářivou radostí Velikonoc. V těchto dnech církev slaví v jásotu velké tajemství zmrtvýchvstání. Je to radost hluboká a neuhastitelná, založená na daru zmrtvýchvstalého Krista, nové a věčné smlouvy, která je trvalá, protože On už nikdy neumírá. Radost, která se prodlužuje nejen na velikonoční oktáv, který liturgie chápe jako jeden jediný den, ale rozšiřuje se na padesát dní až do Letnic. Ba co více, dokáže nyní obejmout všechny časy a všechna místa.

Během tohoto období je křesťanské společenství pozváno k novému a ještě více prohloubenému prožitku zmrtvýchvstalého Krista, který žije a působí v církvi a ve světě.

V tomto zářícím rámci světla a radosti, které jsou vlastní velikonoční době, chceme se spolu zastavit a rozjímat o tváři Zmrtvýchvstalého tím, že se vrátíme a aktualizujeme to, co jsem neváhal nazvat »podstatným jádrem« velkého dědictví, které nám zanechalo Velké jubileum roku 2000. Jak jsem totiž zdůraznil v apoštolském listě *Novo millennio ineunte*, »pokud bychom chtěli vystihnout podstatné jádro velkého dědictví, jaké nám zanechává zkušenost Jubilea, neváhal bych spatřovat ho v nazírání na tvář Krista...chápaného v jeho mnohoznačné přítomnosti v Církvi a ve světě, vyznáváného jako smysl dějin a světlo našeho putování«. (15)

Tak jako jsme rozjímal o Velkém pátku a Bílé sobotě o Kristově tváři bolestné, nyní obracíme svůj pohled plný víry a vděčné lásky k tváři Zmrtvýchvstalého. K němu v těchto dnech vzhlíží církev a kráčí ve šlépějích Petra, který vyznává Kristu svou lásku (srov. Jan 21,15-17), a ve šlépějích Pavla, kterého Kristus oslnil na cestě do Damašku (srov. Sk 9,3-5).

Velikonoční liturgie nám představuje různá setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, která znamenají výzvu k prohloubení jeho poselství a podněcují nás, abychom napodobili cestu víry těch, kteří ho poznali v oněch prvních hodinách po zmrtvýchvstání. Tak

zbožné ženy a Marie Magdalena nás podněcují k starostlivosti o to, jak zaneseme zvěst o Zmrtvýchvstalém učedníkům (srov. Lk 24,8-10; Jan 20,18). Apoštol, miláček Pána, podává zvláštní svědectví, jak právě láska dovoluje vidět skutečnost naznačenou znamením zmrtvýchvstání: prázdný hrob, nepřítomnost mrtvol, složená pohřební plátna. Láska vidí a věří a pobízí k cestě za tím, který v sobě nese plný smysl všech věcí: za Ježíšem, živým po všechny věky.

V dnešní liturgii církev rozjímat o tváři Krista, který sdílí cestu učedníků do Emauz. Na počátku tohoto našeho setkání jsme slyšeli úryvek této známé stránky evangelisty Lukáše.

Cesta do Emauz, možná namáhavá, vede od pocitu skleslosti a marnosti k plnosti velikonoční víry. Když projdeme tuto cestu, také my jsme uchváteni tajemným společníkem na cestě. Ježíš se k nám přiblíží během cesty, vezme nás s sebou v tom bodě, kde se právě nacházíme, a klade nám základní otázky, které otevírají srdce naději. Je mnoho věcí týkajících se jeho a našeho osudu, které nám chce vysvětlit. Především objasňuje, že každá lidská bytost musí projít Křížem, aby vstoupila do slávy. Ale Kristus dělá něco více: láme pro nás chléb sdílení a nabízí nám onen eucharistický

stůl, na kterém Písmo získává svůj plný význam a odhaluje jedinečné zářící rysy Vykupitelovy tváře.

Když jsme poznali tvář zmrtvýchvstalého Krista a rozjímal o ní, také my jako dva učedníci jsme pozváni, abychom běželi k bratřím a všem zanesli zvěst: *Viděli jsme Pána!* (Jan 20,25)

»V něm vzkříšeném je všečen život vzkříšen.« (II. vel. preface) Hle, dobrá novina, že Kristovi učedníci nelení vydat se do světa, především prostřednictvím svědectví vlastního života. A to je ten nekrásnější dar, který od nás očekávají naši bratři v tento velikonoční čas.

Nechejme se proto uchvátit kouzlem Kristova zmrtvýchvstání. Panna Maria kéž nám pomáhá zakusit naplno velikonoční radost: radost, kterou podle slibu Zmrtvýchvstalého nám nikdo nebude moci odejmout a která nebude mít konce (srov. Jan 16,23).

L'Osservatore Romano
19. 4. 2001

Velikonoční poselství Urbi et Orbi Jana Pavla II. 2001

Velikonoční zvěst nechť zastihne všechny národy země a každá osoba dobré vůle ať se cítí protagonistou v tento den, který učinil Pán, den jeho Paschy, v němž církev s radostným pohnutím hlásá, že Kristus skutečně vstal z mrtvých. Toto volání, které tryská ze srdce učedníků v první den po sobotě, překonalo staletí a nyní v tento přesný čas dějin se vrací, aby znovu vlilo lidstvu naději s neochvějnou jistotou o zmrtvýchvstání Krista, Spasitele člověka.

»V Kristu vzkříšeném je všečen život vzkříšen«

Úžas plynoucí z nevíry apoštolů a žen, které se odebraly ke hrobu při východu slunce, stává se nyní soubornou zkušeností celého Božího lidu. Zatímco nové tisíciletí dělá první kroky, toužíme svěřit mladým generacím základní jistotu našeho života: Kristus vstal z mrtvých a v něm je vzkříšen všečen život.

»Sláva tobě, Kriste, budeš kralovat dnes a navěky!«

Opět se vynořuje v paměti tento zpěv víry, který jsme tolikrát v minulém jubilejním pochodu opakovali a pěli chválu tomu, který je *Alfa i Omega, První i Poslední, počátek i konec* (Zj 22,13).

Jemu zůstává věrná putující církev »mezi pronásledováním světa a Božími útěchami« (sv. Augustin)

Ona se dívá na Něho a nebojí se. Kráčí s pohledem upřeným na Jeho tvář a opakuje lidem naší doby, že On, Zmrtvýchvstalý, je *týž včera, dnes i navěky* (Žid 13,8).

V onom dramatickém pašijovém pátku, který viděl, jak se Syn člověka *stal poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži* (Fil 2,8), se uzavřel pozemský příběh Vykupitele. Nato je mrtvý uložen ve spěchu do hrobu před zá-

Pokračování na str. 6

Nevyhnutelná protivenství

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Já dávám svým ovčím věčný život

Připoj se k velkému zástupu židů a pohanů, kteří přicházejí do antiošské synagogy, aby uslyšeli Boží slovo z úst Pavla a Barnabáše. Jejich vystoupení před týdnem padlo na půdu tak dobrou a úrodnou, že na všeobecnou žádost prodloužili svůj pobyt na tomto místě, a dnes za nimi přichází takřka celé město.

Ale tentokrát má shromáždění zcela jiný průběh. Synagogu nenaplnili pouze ti, kteří chtějí slyšet radostnou zvěst, ale přišlo sem i mnoho těch, kterým je Pavlovo kázání a jeho velký ohlas solí v oku. Veliký zájem o cizí apoštoly je *naplňuje žárlivostí* a nakonec vede ke snaze všemožně zmařit jejich další působení. Uchylují se nejen k rušivým výkřikům, ale přímo k rouhání.

Vzpomeň si na to, kdykoliv pocítíš, že nejsi schopen se upřímně radovat z úspěchů, na kterých ty sám nemáš žádný podíl. Pokládej to za vážné varování, aby ses nakonec nedal strhnout k něčemu podobnému, čeho jsi svědkem v této synagoze. Nepřipomíná ti to situace, v jakých se tak často ocital i sám Pán, kterého několikrát chtěli kamenovat⁽¹⁾ a nakonec jej odsoudili na kříž?

Z čeho pramení taková nevole a odpor proti Kristovým apoštolům? Odkud se až dodnes bere tolik závisti a nevráživosti dokonce i uvnitř Božího lidu? Za všemi pocity takové nevole se záludně skrývá závist jiného nepřitele. Je to ten nejvlastnější satanův záměr. Vždyť na počátku všeho zla stála jeho žárlivost: *Ďáblou závistí přišla na svět smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji*⁽²⁾. Ďáblouva žárlivost směřuje k tomu, aby všemožně zmařila každou dobrou setbu.

Pán odhaluje zlobu odvěkého nepřitele zcela otevřeně: Jen si vzpomeň, co řekl předním židům: *Proč nerozumíte mé řeči? Proto, že nemůžete slyšet mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co od vás žádá*⁽³⁾.

Jestli popráváš sluchu Božimu Odpůrci, zaslepi tě jeho závist nakonec do té míry, že nebudeš vůbec schopen přijímat Pánovo slovo, a tedy ani poznat, co je pravda. Není divu, že taková ďáblouva závist pak strhne i *zbožné ženy z vyšších vrstev*. O takto »zbožných« Pán říká, že *nepoznali Boha*⁽⁴⁾. Oni totiž svou zbožností oslavují jen sami sebe, jinak by se nemohli cítit poškozeni a zastíněni tím, co dobrého se daří jiným lidem, a museli by se naopak radovat, kdykoliv je Bůh kýmkoliv skutečně oslavován. Bohužel, čím nápadnější je dobré ovoce, které přináší tvé věrné úsilí, s tím

větším protivenstvím musíš počítat dříve nebo později.

Kolika rozdělení a nepřátelství dosáhl takto ďábel skrze ty, kteří ho poslouchají! Jestliže Ježíšovým nepřátelům vnukl svoji lež, aby o něm řekli, že je *posedlý zlým duchem*⁽⁵⁾, nesmí tě udivovat žádná křivá obvinění ani pomluvy, jimiž dokážou modloslužebníci⁽⁶⁾ osočovat i své vlastní spolubratry. Kde jinde se tomu naučili než u svého otce, který *mluví z toho, co je mu vlastní, protože je lhář a otec lžů*⁽⁷⁾.

V tom vidíš prohnanost Závistivého, že proti sobě umí popudit i ty, kteří by měli být svoji. *Kdyby mě tupil nepřítel, dovedl bych to snést, ale když je to můj druh a přítel, se kterým jsem byl v důvěrném styku a ve slavném průvodu s ním krácel v Božím domě*⁽⁸⁾. Máš tedy jiný, hlubší důvod k bolesti a smutku, než jsou úklady nepřejících. Máš důvod k smutku, kdykoliv vidíš počínání těch, kteří nejednají jako *dobří pastýři, jsou najatí a pracují jen za žold*⁽⁹⁾. Nelibě pak nesou, že *ovce je pokládají za cizí, a proto za nimi nejdou*,⁽¹⁰⁾ a tak žárlí na ty, za kterými je to táhne. Máš smutek a oprávněné obavy, aby ti, kteří jsou *zdola, z tohoto světa, nakonec nezemřeli ve svých hříších, protože sami sebe odsuzují ke ztrátě věčného života*.

Staneš-li se ty sám cílem nevráživých útoků, a budou tě dokonce vyhánět ze své krajiny, *setřeš prach z nohou na svědectví jim, ale nepropadej při tom malomyslnosti, podívej se s Janem vzhůru na veliký zástup, který by nikdo nespočítal*. Tam bude jednou tvoje místo. Přijímej nepřátelství a ústrky jako příležitost, aby sis *doběla vypral své roucho v Beránkově krvi*. Pán dobře ví, čeho je schopna lidská zaslepenost, jak krutě umějí lidé zraňovat a kamenovat třeba vlastní bratry. I on přišel *mezi vlastní, a ti ho nepřijali*⁽¹¹⁾. Proto až přijde čas, on *sám ti setře každou slzu z očí*.

I v těch nejtemnějších chvílích se můžeš spolehnout na svého nejlepšího Pastýře. Kdyby tě celý svět odmítal a přímo nenáviděl, pro něho nepřestáváš být drahocenným darem, *který mu dal Otec*. Když slyšíš jeho hlas a jdeš věrně na něj, *dává ti věčný život*. Zaručuje ti, že *nikdo tě z jeho ruky nevyrvé. Po velkém soužení mu budeš moci ve dne v noci sloužit v jeho chrámě*. Věčný Beránek, ačkoliv jeho místo je na trůnu věčné slávy, *sníží se a bude s tebou bydlet, bude tě pást a vodit k pramenům živé vody*.

Bratr Amadeus

(1) srov. Jan 10,31; (2) Mdr 2,24; (3) Jan 8,43n;

(4) srov. Jan 8,55; (5) srov. Jan 8,48;

(6) srov. Kol 3,5; (7) Jan 8,44; (8) srov. Ž 55,13-15;

(9) Jan 10,13; (10) srov. Jan 10,5; (11) Jan 1,11

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 13,14.43-52

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisidii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: ‚Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.‘“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plni radosti a Ducha svatého.

2. čtení - Zj 7,9.14b-17

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si doběla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim snížil a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

Evangelium - Jan 10,27-30

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

Utrpení v životě Jana Pavla II.

Dobrý pastýř dává život za své ovce

Kristus řekl matce dvou Zebedeových synů, kteří se později stali biskupy církve, že musejí nejdříve zakusit zkušenost Kříže, než dospějí do slávy. A dříve, než odešel k Otci do nebe, řekl prvním papežím: *Až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš* (Jan 21,18). Mučednictví začala svatým Štěpánem. Dalším mučedníkem byl apoštol Jabub. Petr trpěl z lásky ke Kristu a jeho církvi až k prolití krve, *»usque ad effusionem sanguinis«*. A tak to pak pokračovalo tři sta let takřka bez přestávky. V papeži Janu Pavlu II. se dnes naplňuje Petrova oběť našich dnů. Celý jeho život provází stále intenzivnější, někdy zatěžující, až nesnesitelné utrpení. Jeho vysoká funkce a jeho zvláštní poslání jej vystavují nesrovnatelným zkouškám, které hraničí s mučednictvím. Toto mučednictví má své důvody a své modalitativy a přináší neobvyklé plody.

Ve škole Kříže (1920-1978)

Karol Wojtyła poznal utrpení velmi záhy a na utrpení vyzrával. *»Již ve dvaceti letech jsem ztratil všechny, které jsem miloval,«* svěčuje Andrému Frossardovi⁽¹⁾: svou sestru, matku, bratra i otce. Trpěl osamělostí svého otce, který v noci vstával, aby se modlil. Trpěl krutostí války, která mu odňala profesory, přátele, kamarády ze semináře; trpěl tvrdou prací v kamenolomu a v chemické továrně v nejistotě, protože byl úplně sám a musel se starat o své přežití. Trpěl hrůzami nacismu, raziemi a jiným strádáním. Stačí pomyslet na nedaleký koncentrační tábor v Osvětimi-Březinkách...

Když se rozhodl pro seminář, trpěl pod jiným totalitarismem: marxismem, který byl předpovězen ve Fatimě, šikanováním, poškozováním a pronásledováním, až k zatčení primase kardinála Stefana Wyszyńskiego.

Karol Wojtyła vyrůstal ve světle svatých mučedníků Polska, jako byl sv. biskup Stanislav nebo kněz Maximilián Kolbe; jako následovník ctností sv. Jana z Kříže nebo sv. faráře Arského nabídl podle slov sv. Pavla svůj dobrovolný příspěvek: svou chudobu, která hraničila s askezí, své odříkání a oběti, příkladné sebeovládání, svůj vyčerpávající úřad, dlouhé hodiny bdění a studia⁽²⁾. Často se modlil křížovou cestu.

Podstatné je, že v době, kdy okupanti decimovali řady jeho okolí, pocítil v sobě povolání k odevzdanosti a ke svatosti ze solidarity a z povolání. Toto povolání jej vede pevnou rukou skrze utrpení, aniž by už znal v daleké budoucnosti skrytý důvod, který mu Bůh ve svém tajemném plánu přisoudil. Je to možno shrnout jednou větou, kterou on sám

Jan Pavel II. s pektorálem kardinála Stepinace

vyslovil o svém krajanu, bratru Albertovi: *»Působivý obraz jeho příkladu učinil z mnohých jeho následovníky.«*⁽³⁾

»Svatý otec bude muset mnoho trpět«

Život plný zkoušek a bojů se nezastavil ani před biskupem, ba ani před kardinálem, kterým se stal v roce 1967. Při obraně své

diecéze je vystaven šikanování zvláště při oslavách tisíciletého jubilea křtu Polska a při stavbě Nové Huti. Jeho příspěvek ke II. vatikánskému koncilu mu vysloužil pověst *»západního«* kardinála.

To vše bylo jen přípravou na jeho poslání papeže, kterým se stal v roce 1978. Připravoval se na evangelizaci jako Kristus a Pavel na poušti.

Jeho poslání jako *»trpícího Božího služebníka«* a jako *»služebníka služebníků Božích«* bylo dokonce předpovězeno - napsáno a vryto.

Předpovězeno, protože tři roky před narozením Karola Wojtyły řekla Matka Boží třem pasáčkům ve Fatimě: *»Dobří se stanou mučedníky a Svatý otec bude mnoho trpět...«* Malá Hyacinta, která byla před rokem blahořečena, viděla na vřesovišti v Aljustrelu budoucího papeže Jana Pavla II., *»jak pláče a modlí se«*. Měla zvláštní charisma a vyzývala své druhy - i nás - , abychom jeho utrpení věnovali pozornost: *»Hleďte, musíme se za něho mnoho modlit!«*

Napsáno: Pisemnou předpověď zachovala sestra Lucie ve svých pozdějších pamětech.

Vryto, protože Karol Wojtyła si při jmenování biskupem zvolil za své heslo: *Totus tuus sum ego et omnia mea sunt tua* v návaznosti na výrok sv. Bonaventury, který si osvojil sv. Grignon Maria z Montfortu. Toto heslo dal vryt do svého erbu jako znamení svého zasvěcení a neodvolatelného odevzdání Kristu a Marii. Toto heslo bylo vryto také do zlatého prstenu, který mu daroval kardinál Wyszyński, a 13. května 1981 bylo na náměstí sv. Petra v Římě zpečetěno krví. Modalitou tohoto zasvěcení je kříž, který je zobrazen v jeho erbu vedle M.

Učedník není nad mistra

Hlavní důvody zkoušek Jana Pavla II. je tedy třeba spatřovat

Jan Pavel II. krátce po atentátu 13. května 1981

v jeho **úplném a bezvýhradném zasvěcení**, jímž se stává podobným trpícímu Kristu, který zemřel, aby zachránil všechny lidi. Onomu Kristu, jehož nástupcem se stal svým *Fiat* k Petrovu úřadu a vydal se tak svým bratřím a sestrám. Ježíš řekl svým učedníkům: *Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj mne... není učedník nad mistra; jestliže mne nenáviděl, i vás budou nenávidět. Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat! Budou vás vodit před soudy a zabijí vás...*

Aniž bychom se museli vracet k prvotní církvi, podívejme se na současnou epochu: Na utrpení Pia IX., způsobené protivenstvími, především v roce 1870, na kalvárii Pia VI., který zemřel v roce 1799 ve vyhnanství ve Valencii. Kardinál Etchegaray jako papežský legát při dvoustém výročí tohoto úmrtí řekl: *»Čím vznešenější je úřad, k němuž je papež povolán, tím více je tato služba poznamenána křížem, jak ukazuje pastýřská hůl, kterou po Pavlu VI. Jan Pavel II. zdědil«* Identifikace s Vykupitelem je tématem spoluvykupitelství, o kterém píše encyklika *Redemptor hominis*.

Stejně jako Vykupitel musí i papež naléhavě prosit u Otce za odpuštění množství vin a jako Zástupce nabízet vlastní zadostiučinění. To je duch listu *Dives in Misericordia*.

1976 hovořil Karol Wojtyła před Pavlem VI. o nutnosti, aby nejvyšší velekněz odčiňoval také Petrovu vinu zapření Krista⁽⁴⁾. Je to zadostiučinění, které nyní sám vykonává, tak jak je doporučil. A čím intenzivnější je křížování papeže, tím více duši *»vykupuje«* Vykupiteli. Jan Pavel II. velmi dobře porozuměl hlubokému

smyslu úplné kněžské sebeoběti, kterou uskutečnil sv. farář Arský.

Proto o něm Maria řekla: »Jan Pavel II. je papežem mé lásky a mé bolesti.«⁽⁵⁾

Jak je možno popsat utrpení papeže, které je současně různorodé, intenzivní, trvalé a často skryté, a tedy nedostupné? A to vše již téměř 22 let, neboť jeho pontifikát je jedním z nejdelších v dějinách. Jen jeho tak robustní konstituce, samozřejmě spolu s ochranou Panny Marie, může vysvětlit jeho odolnost a jeho schopnost snášet tolik zkoušek.

Každá dichotomie je jistě odvážná. Ale jistě se shodneme, že u Svatého otce je nejdříve postiženo jeho tělo, které je rychleji oslabeno než duch. Je to jako ďáblová výzva mužů, který byl »Božím sportovcem«.⁽⁶⁾

Jako papež byl šestkrát v nemocnici a pětkrát byl operován. Byly to převážně těžké operace, aniž bychom mluvili o dalších tělesných omezeních. Byl obětí atentátu 13. května 1981. Jak řekl kardinál Etchegaray ve Valencii: »V celém papežově životě, ať jeho pontifikát vypadá jakkoliv slavný, je přítomen kříž.«

»Evangelium utrpení«

Když satan postihl tělo Svatého otce, chtěl zasáhnout i jeho duši. Dělá to i nadále za cenu mimořádného utrpení.

Zde začínají jeho veliké duševní a duchovní bolesti. Ve své slavné promluvě k Anděl Páně 29. května 1994, ve které hovořil po svém pátém propuštění z nemocnice, máme o tom zřetelnou ozvěnu: »Abychom dali Církvi vstoupit do nového tisíciletí, nestačí jen modlitba, nýbrž musí nastoupit také utrpení a s ním nové oběti. Papež musí být napaden a musí trpět, aby každá rodina světa viděla, že vyšším stupněm evangelia je evangelium utrpení.« Co bylo pozadím tohoto poutavého a důvěrného sdělení, které prozrazuje vrchol další zkoušky? R. 1994 byl libanon-

ský konflikt nahrazen střetnutím v Bosně, zvláště v Sarajevu, rok před strašnou genocidou v Ruandě, bylo to uprostřed sporů na téma rodina, zatímco se na obzoru rýsovala obávaná pekingská konference o ženách na podzim 1995, na které mělo dojít k oficiální a univerzální legalizaci potratů, a tu se ukázala encyklika *Evangelium života*. Jak se mohl papež tak soustředěný na osobní a duševní utrpení necítit krajně zasažen? Tato bolestná událost vykrystalizovala jako druhý pól utrpení jeho pontifikátu. Fotografie skutečně dokazují, že papež vypadá od té doby sehnutější, více zesláblý

Jan Pavel II. u Božského hrobu v Jeruzalémě

a na své tváři i na svém těle jako by nesl hluboká stigmata strašného vnitřního utrpení. A přece: je-li někdo alergický na jakýkoliv dolorismus, pak je to právě on.

Střed papežova utrpení

Co vytrpěl Pius VI. a co s sebou odnesl do hrobu, byla bouře Francouzské revoluce⁽⁷⁾. Jan Pavel II. prožívá něco podobného na širší úrovni, protože nyní

působí na celosvětové úrovni satanská podvrtná činnost. Pekelné moci se spojily proti jeho osobě i proti jasnému světlu jeho učitelského úřadu.

Jak mnoho útoků skrytých i otevřených, jako jsou pomlouvačné kampaně, včetně vnitrocírkevních, ve sdělovacích prostředcích, zvláště televizi, zranilo hluboce duši a citlivost Svatého otce! Marxistické slogany při mši v Managuji 1983, holandsí punkové při návštěvě v roce 1985 (Pryč s papežem! Táhni do Říma!) až k aktuálním karnevalovým karikaturám.

Nejsou to snad ony bolesti, které naznačila Hyacinta, když

a celou svou bytostí trpí veškerou nouzí, která člověka utlačuje. Je zbytečné je vypočítávat. Jeho srdce přetéká ustavičnou bolestí. Když byl v památníku Yad Vashem, nemohl i přes své sebeovládání ukrýt své vzlyky, když myslel na holokaust...

Jeho zkoušky jsou však především zkouškami Církve, s níž se zasnoubil 1. listopadu 1946 jako kněz a ještě více 1978 jako biskup Říma. Nikoliv jeho církve, jak si někteří zpočátku mysleli, ale Kristovy Církve, jejíž dogmata, etiku a základní kážeň nemůže měnit.

Trpí nepřátelstvím a lhostejností, s níž se přistupuje k jeho nauce; bolí ho, když vidí teologický a mravní spor, a navzdory jeho spisům, cestám a jeho příkladu je Kristus tak málo znám a je dokonce odmítán, jak to jednou přiznal dětem, které se ho ptaly, co je pro něho největší bolestí. Je to »odpad od víry«, o kterém hovoří Maria v Mariánském kněžském hnutí⁽⁸⁾.

Trpí velice v důsledku **útoků na život, na lidskou důstojnost a na výsostná práva rodiny.**

Trpí v důsledku napětí a nejednoty, jimiž je sužována církev, zpoždování ekumenismu, i když se může těšit z velkých pokroků, které již byly dosaženy.

A pak jsou to ještě skryté bolesti, které nejde popsat, ale které cítí srdce. Bolesti, které vložil do Svatého hrobu v Jeruzalémě. Zde je třeba uvést onu meditaci, kterou pronesl jeden italský kněz ve fatimské kapli 13. srpna 1999: »Na Turinském plátně je možno konstatovat, že na hlavě Ukřižovaného způsobila trnová koruna 13 zranění. V důsledku lidských hříchů se tato trnová koruna tak rozšířila, že obtáčí i Srdce Matky, jak viděly děti ve Fatimě 13. června 1917. A nyní se moře bolesti, které vyvolávají hříchy, rozšířilo trny natolik, že obtáčí i srdce papeže.« Jestliže svět nepochopí jeho utrpení, nepochopí nic.

Pokračování na str. 6

»Jestliže pšeničné zrnko odumře, přinese bohaté plody.« (srov. Jan 12,24)

Paradox křesťanského života spočívá v tom, že je třeba projít smrtí, abychom došli k životu. Emauzským učedníkům řekl Průvodce: *Cožpak to nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy? A již Izaiáš prorokoval: Jeho ranami jsme uzdraveni. Skr-ze jeho smrt jsme zachráněni.*

Jan Pavel II. pokračuje ve šlépějích Ježíšových v linii, která dala smysl jeho utrpení.⁽⁹⁾

Bezprostředním ovocem je jeho účast na utrpení druhých. Odtud pramení jeho apoštolský list *Salvifici doloris* (O smyslu utrpení) a jeho neúnavná aktivita bliženské lásky k nemocným, kteří jsou »privilegovanou částí Božího království«, jak je nazývá. Pro ně zavedl každý rok Světový den modliteb za nemocné 11. února.⁽¹⁰⁾

Protože sám jim nemůže darovat více než svou lásku a své zkoušky, **zavěcuje svět Marii**, Těšitelce trpících a Pomocnici křesťanů. ... Spojil utrpení všech lidí s tímto zasvěcením, jako např. 13. května 1982 v Cova da Iriira a 25. března 1984 v Římě, aby bylo utrpení všech spojeno s utrpením Vykupitele, a tak přispělo k **nové evangelizaci**. »Utrpení je svým spasitelným dílem cenným nástrojem evangelizace.« (1984)

Z dlouhodobého hlediska se jeví toto mimořádné dílo Jana Pavla II. jako nepomíjející, a to nikoliv pouze pro zvláštní nadání a dary Ducha svatého, ale také pro plodnost, která je skryta v každém utrpení, které se zasvěcením rozšiřuje.

Tak se uskutečňují prorocká slova kardinála Stefana Wyszyńskiego: »Když tě Bůh povolal, musíš převést církev přes práh třetího tisíciletí.«

Je třeba však jít ještě dále. V následování Krista je Svatý otec více než pouhou cestou pro své bratry a sestry; je **jako brána, která se otevírá a klade základy třetímu tisíciletí**, při čemž

teprve budoucí generace, díky časovému odstupu, po utišení vášnivých debat budou moci zvážit **dědictví jeho mimořádného učitelského úřadu v jeho plné hodnotě**.

Proto mohla říci Maria, které se zasvětil stejně jako kardinál Wyszyński⁽¹¹⁾ jako »služebník lásky«:

»Modlete se za papeže; on prožívá hodinu Getseman a Kalvárie, ukřižování a sebeobětování.

Pán jej pokládá za drahocennou oběť...

Milovaní synové, zůstávejte stále se mnou pod křížem, na kterém papež mnou utvářený, vedený a tak milovaný přináší svou velkou oběť lásky a bolesti.

A právě pro oběť tohoto mého prvního milovaného syna se Boží spravedlnost snoubí s velikým milosrdenstvím.«⁽¹²⁾

*Maria heute 2/2001
Překlad -Iš-*

Poznámky

⁽¹⁾ srov. »Nebojte se«

⁽²⁾ »Můj přítel Karol Wojtyła«,

M. Malinski.

⁽³⁾ »Moje povolání«, Jan Pavel II.

⁽⁴⁾ »Znamení, jemuž bude odpíráno«, promluvy Jana Pavla II.

⁽⁵⁾ »Modrá kniha« -13. května 1991.

⁽⁶⁾ Výrok kardinála F. Martyho v Prinzenparku 2. 6. 1980.

⁽⁷⁾ Kardinál Etchegaray: »Proč tato koruna ponižování, jakého v prvním tisíciletí dějin nebylo?«

⁽⁸⁾ Mariánské kněžské hnutí vzniklo v roce 1972.

⁽⁹⁾ Na rozdíl od dialektického ateismu, který vyzvedá nihilismus a zoufalství.

⁽¹⁰⁾ Poprvé se konal 11. února 1993. Ustanoven byl 13. května 1992.

⁽¹¹⁾ Z dopisu kardinála autorovi článku.

⁽¹²⁾ »Modrá kniha« - 13. května 1995.

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ URBI ET ORBI...

Pokračování ze str. 2

padem slunce. Jedinečný západ! Ona tmavá hodina hrozivých temnot označovala konec »prvního dějství« stvoření rozvráceného hříchem. Naproti tomu v hodině ledového ticha hrobu se naplno začalo plné uskutečnění spásného záměru, počínalo *nové stvoření*.

Ježíš Kristus, který se stal poslušným v lásce až ke krajní oběti, je nyní *povýšen* od Boha, který *mu dal jméno nade všechna jména* (Fil 2,9).

V tomto jménu nabývá opět každá lidská bytost nadějí. V tomto jménu je lidská bytost vytržena z moci hříchu a smrti a obnovena pro Život a Lásku.

V tento dnešní den nebe i země opěvují *jméno*, nevýslovně vznešené jméno zmrtvýchvstalého Ukřižovaného. Všechno se zdá jako dříve, ale ve skutečnosti nic není jako dříve. On, Život, který neumírá, vykoupil a znovu otevřel nadějí pro každý lidský život. *To staré pomínulo, nové nastoupilo* (2 Kor 5,17). Každý plán a záměr lidské bytosti, tohoto vznešeného a křehkého tvora, má dnes nové *jméno* v zmrtvýchvstalém Kristu, protože *v něm všechen život vstává z mrtvých*. V tomto novém stvoření se plně uskutečňuje slovo Geneze: *A Bůh řekl: »Učiňme člověka k našemu obrazu a podobnosti.«* (Gn 1,26) Ve velikonoční oběti Kristus, nový Adam, který se stal *oživujícím duchem* (1 Kor 15,45), vykupuje starého Adama z područí smrti. Lidé třetího tisíciletí, pro všechny je tu dar velikonočního světla, které zahání temnoty strachu a smutku; pro všechny je tu dar pokoje zmrtvýchvstalého Krista, který láme pouta násilí

a nenávisti. Objevte v tento dnešní den s radostí a úžasem, že svět už není otrokem nevyhnutelných událostí. Tento svět se může změnit: mír je možný i tam, kde se příliš dlouho bojuje a umírá, jako ve Svaté zemi a v Jeruzalémě; je možný na Balkáně, který už není odsouzen k převládající nejistotě, která hrozí, že zmaří každý návrh dohody.

I ty, Afriko, země zmučená konflikty a stále ohrožovaná, pozvedni hlavu v důvěře v moc zmrtvýchvstalého Krista.

Díky jeho pomoci i ty, Asie, kolébko dávných duchovních tradic, můžeš vyhrát sázku tolerance a solidarity.

I ty, Latinská Ameriko, zásobníku nových zaslíbení, jen v Kristu nalezeš schopnost a odvahu pro důstojný rozvoj každé lidské bytosti. Vy, lidé všech kontinentů, čerpejte z jeho hrobu, nyní provždy prázdného, sílu potřebnou k potření zla a smrti a postavte všechen výzkum a technický i sociální pokrok do služeb lepší budoucnosti pro všechny.

»V Kristu vzkříšeném je všechen život vzkříšen«

Od chvíle, kdy tvůj hrob, Kriste, byl nalezen prázdný a Kefas, učedníci a ženy a *více než pět set bratří* (1 Kor 15,6) tě vidělo zmrtvýchvstalého, začala doba, v níž všechno stvoření opěvuje tvé jméno, *které je nade všechna jména*, a očekává tvůj definitivní návrat ve slávě. V tomto čase, mezi Paschou a příchodem tvého Království bez konce, v čase, který se podobá porodním bolestem (srov. Řím 8,22), pomáhej nám v úsilí vybudovat svět více lidský, osvěžený balzámem tvé lásky. Velikonoční Oběti, přinesená za spásu světa, učiň, ať tento náš záměr nevyzní naprázdno, i když únava zatěžuje naše kroky. Ty, vítězný Králi, dej nám a světu věčnou spásu.

*L' Osservatore Romano
17. 4. 2001*

Milosrdný Bože, dopřej mi, abych si vroucně žádal to, co se líbí Tobě, abych to rozvážně zkoumal, pravdivě poznával a dokonale naplňoval ke chvále a slávě Tvého jména. Amen.

Sv. Tomáš Akvinský

Dej mi, ó Pane, jasnost svědomí, které může plnit a chápat jen Tvá vdechnutí.

John Henry Newman

Pokládali ho již za mučedníka

Katalog Tovaryšstva Ježíšova vedl P. Antonína Luliho od r. 1989 jako »nezvěstného« (dispersus). Již v roce 1983 udávala některá místa, že zemřel »v hlubinách jedné šachty«. Poslední zprávy o něm pocházely z roku 1979, kdy byl odsouzen na smrt, pak o něm nikdo neslyšel.

Pod panstvím nejkrutějšího komunistického režimu se stopa P. Antonína Luliho zcela ztratila. P. Luli byl albánský jezuita, narozený v roce 1910. Zánik komunistické hrůzovlády vyvedl ze strašných albánských vězení mnoho lidí, kteří kladli rudému šílenství odpor. Byl mezi nimi také P. Luli. Tento kněz zemřel 9. března 1998 ve věku 88 let v Římě v jezuitském domě na Via degli Astalli. Po smutečních obřadech bylo jeho tělo převezeno do Albánie. V katolické katedrále v Tiraně sloužil arcibiskup Mons. Rok K. Mirdida zádušní mši. Mnoho lidí položilo květiny ke zpovědnici, kde zesnulý sloužil věřícím svátostí pokání. Přicházeli sem lidé z celé Albánie, aby se u něho vyzpovídali. Byl vždy ochoten a připraven zajít do nejvzdálenějších vesnic a strávil tu ve zpovědnici celé hodiny. Z Tírany byly jeho ostatky převezeny do jeho rodiště Lóhja a uloženy vedle jeho rodičů.

V popředí Mons. Rok K. Mirdida, Tíranský arcibiskup

V posledních letech svého života osvědčil P. Luli více než při jedné příležitosti veřejně svou víru v Ježíše Krista, kterou neztratil ani uprostřed pronásledování a mučení. Velice

zapůsobila jeho slova, která řekl 7. listopadu 1996 v aule Pavla VI. před Svatým otcem. Stalo se tak u příležitosti oslav zlatého kněžského jubilea Jana Pavla II.

Setkali jsme se několikrát při interview pro l'Osservatore Romano. Všem novinářům bylo nápadné, s jakým klidem a trpělivostí vyprávěl P. Luli své zážitky. »Pronásledování katolíků bylo obzvláště kruté. Chtěli nás prostě vyhubit,« svěřil nám při té příležitosti.

První zatčení 1947

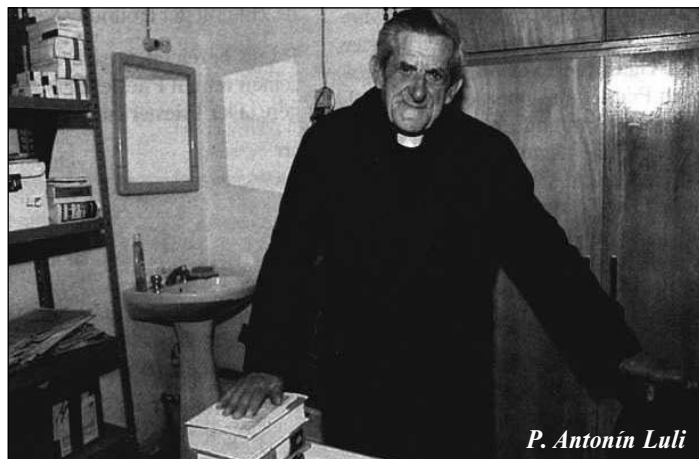
P. Antonín Luli se narodil 15. června 1910 v horské obci Lóhja u Skutari. Roku 1924 vstoupil do kněžského semináře a v roce 1929 se stal členem jezuitů v Goricii. 13. května 1942 přijal kněžské svěcení. Roku 1946 byli italská jezuita z Albánie vyhnáni a P. Luli se stal rektorem koleje sv. Xavera a papežského semináře ve Skutari. Obě zařízení byla z vojenského rozkazu zavřena. Vojáci zabavili všechnu majetek včetně největší knihovny v zemi se 40 000 svazky.

Když byl jmenován farářem v Shkrëli, vesnici vzdálené 30 km od Skutari, byl 19. prosince 1947 zatčen. Byl obviněn z agitace a propagandy nepřátelské režimu a odsouzen až do r. 1954 k nuceným pracím. »Odvezli mě do Koplíku, osady v horách u Skutari, a zavřeli mě do strašně úzkého záchodku, který od nepaměti nikdo nečistil.« Tam zůstal mezi exkrementy osm a půl měsíce a nesměl vyjít ven kromě denních výslechů a mučení včetně elektrických šoků. »Strčili nám do uší elektrické vodiče,« vyprávěl P. Luli, který navždy nesl na svém těle stopy ran.

Ona vánoční noc 1947

Na Štědrý den 1947 vytáhli jej jeho vězňitelé a pověsili nahého

na provaz za ramena. Vzpomíná: »Byl jsem nahý a mohl jsem se dotýkat země jen špičkami palců u nohy. Zpozoroval jsem,

P. Antonín Luli

že pomalu a ustavičně ztrácím vědomí. Chlad se pomalu šířil tělem směrem vzhůru a když dosáhl hrudníku, cítil jsem, že mi srdce hrozí prasknutím. Ve svém zoufalství jsem hlasitě zarval a moji mučitelé mě pustili z provazu, ale jen proto, aby mě zmlátili holemi. Onu noc v osamělosti tohoto mučení jsem prožil smysl vtělení a kříže.«

Viděl mladého faráře z Rëci Petra Cuniho, jak umírá na následky mučení. »Když ho zajali,« vzpomíná P. Antonín, »mohl jsem ho jen pozdravit z okna. Příští den ho ztloukli, strčili mu do uší elektrický kabel a lynčovali ho. Zahrabali ho do latriny, podobně jako faráře Alexandra Sirdaniho.« Bylo to v posledních měsících roku 1948. Denní přiděl potravin spočíval v 600 gr chleba a trošce vody. »Hlad a žízeň dohnaly některé k tomu, že požívali vlastní výkaly a pili svoji moč.«

Vyumělkovaný proces

Později se konal stále stejný inscenovaný proces, typický pro komunistické impérium, který končil odsouzením k nuceným pracím. Byl poslán do Bedčene, kde musely být vysušeny slatinné

bažiny. Vězni museli pracovat celý den a dostávali 750 gr chleba (zvýšili jim přiděl...) a jakousi polévku. Po šesti letech práce v těchto podmínkách byl přeložen do smutně proslulého vězení v Burrële. Bylo to v tzv. »albánské Sibíři«. Nacházeli se tam především političtí vězni.

»Poslali mě tam na místo někoho jiného, kdo se uplácením z tohoto mučení zachránil. Protože vláda požadovala pro Burrële 17 vězňů, byl jsem číslo 17.« Bylo obdivuhodné, jak P. Luli vypráví bez nejmenšího pocitu pomsty vůči trýznitelům.

20. října 1954 byl propuštěn. Až by ztrácel čas, začal ihned pracovat ve farnosti Shekóoll, kde zůstal rok a půl v podmínkách krajní nouze. 6. prosince 1966 byla jeho fara zrušena a proměněna na »kulturní sál«. 19. března na svátek sv. Josefa byly všechny kostely v zemi zavřeny. V tom roce připadla na tento den Květná neděle. Byl to tragický rok: Albánie se oficiálně prohlásila za »první ateistický stát na světě«.

Aby mohl přežít, pracoval jako rolník v rodné vsi. Byl stále sledován policií, která hledala novou záminku k zatčení. Proto slavil denně mši svatou na utajeném místě. 30. dubna 1979 se našla záminka, i když ji komunisté nutně nepotřebovali, a P. Luli se dostal do vězení ve Skutari. V cele 4x4 m se tísnilo 20 vězňů. Mučení bylo na denním pořádku. Po devíti měsících

Pokračování na str. 8

POKLÁDALI HO JIŽ ZA MUČEDNÍKA...

Pokračování ze str. 7

se konal proces bez jakýchkoliv právnických podkladů. Rozsudek zněl: »Smrt zastřelením pro sabotáž národa.« Ten byl zmírněn na 25 let vězení. P. Lulimu bylo tehdy 70 let.

Osvobození 1989

Nejdříve byl ve Fiëri, pak v Shenkòllu, své dřívější farnosti. Roku 1978 jej umístili ve věznici v Sarandë, kde zůstal až do svého osvobození 15. dubna 1989. Bylo mu 79 let, z nichž 42 strávil ve vězeních. »Slavil jsem první veřejnou mši svatou na hřbitově v Bushàti 25. listopadu 1990,« vzpomíná P. Antonín. »Přes sněžení a chlad bylo tu velké množství lidí, mezi nimi i čtyři muslimové.« Aniž by ztrácel čas, ujal se znovu pastorační práce a neohlížel se při tom na svůj věk a podlomené zdraví.

Po celá léta svého věznění a izolace nebyl nikdy informován o dění ve světě. »Ani jednou jsem neslyšel o 2. vatikánském

koncilu.« Později spolupracoval při úplné bouři mimořádných událostí, jako byla návštěva Jana Pavla II. v Albánii 15. dubna 1993, svěcení biskupů a obtížné, ale vytrvalé znovuzrození katolické církve v Albánii.

Velkolepá kněžská zkušenost

P. Antonín Luli zanechal probouzející se albánské církvi veliké motto, které vyslovil v aule Pavla VI. při oslavách zlatého kněžského jubilea Jana Pavla II.: »Během těchto dlouhých let utrpení stál mi po boku se svou útěchou Pán Ježíš Kristus, věčný Velekněz. Někdy to byla taková podpora, že ji nemohu nazvat jinak než mimořádnou na základě hluboké útěchy a radosti, kterou mi udělil.«

Albánští katolíci nesmějí při obnově církve zapomenout na tyto události, protože víra z katakomb, vězení, víra mučedníků je základem evangelizace ve třetím tisíciletí. P. Antonín Luli nám to předem předvedl svým životem. Když se ho ptali, jak mohl přežít těch 42 let pronásledování, odpověděl: »Měl jsem Krista po boku, zvláštní pomoc,

kteřá mi dávala radost. Byla to úžasná kněžská zkušenost, ale nikoliv jediná. Mnoho kněží trpělo pronásledováním pro věc Kristovu. Mohou nám zadržet všechno, ale lásku ke Kristu a k bližním nám nikdy nemohou vyrvat ze srdce.«

Objetí trýznitele

P. Antonín Luli prožíval tato slova velmi hluboce. Při jedné příležitosti se ho zeptali, zda potkal některého ze svých trýznitelů.

»Ano,« odpověděl, »potkal jsem žalárnika náhodou na ulici. Byl to jeden z těch, který mi, lidsky řečeno, uloupil život. Měl jsem s ním soucit, šel jsem k němu a objal jsem ho.« P. Antonín nám zanechal mimořádné svědectví víry, veliký příklad křesťanského odpuštění. V Tiraně ho nazývají stále ještě »i shenjiti«, co znamená česky »svatý«. I pro komunisty, své nejzavilejší pronásledovatele, je »i shenjiti«. I oni viděli, jak objal svého nekrutějšího pronásledovatele a odpustil mu.

S ním odešla nejen fyzicky důležitá součást albánské církve.

V posledních letech zemřelo mnoho hrdinských svědků víry, jako kardinál Mikel Koliqi, P. Gjergj Vata (dva z mála kněží, kteří pronásledování přežili). K nim patří nejslavnější Albánka světa, matka Tereza z Kalkaty. Na svědectví těchto mimořádných křesťanů může albánská církev stavět svou budoucnost naděje.

P. Luli označoval sám sebe rád jako »chudého kněze«. Rád říkával: »Kněz je především někdo, kdo poznal lásku, kněz je člověk, který žije, aby miloval. Aby miloval Krista a všechny lidi v něm, v každé životní situaci až k obětování vlastního života.« A plný radosti a přesvědčení opakoval slova apoštola Pavla: *Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad souzení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Stojí přece v Písmu: „Stále jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme pokládáni za ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.* (Řím 8,35-38)

Z Kirche heute 1/2001 přeložil -lš-

Ke Dni povolání

List Svatého otce k letošnímu Dni povolání jsme přinesli již v 15. čísle Světla, aby byl v předstihu k dispozici pro přípravu tohoto pro další život církve významného dne. Dnes přinášíme k této příležitosti výňatky z listu Jana Pavla II. kněžím k letošnímu Zelenému čtvrtku.

Vznešenost nezaslouženého kněžského povolání

Chci vyjádřit své poděkování každému z vás za všechno, co jste vykonali v průběhu jubilejního roku, aby Boží lid svěřený vaší péčí zakusil intenzivnějším způsobem spasitelnou přítomnost zmrtvýchvstalého Pána. Myslím také v této chvíli na práci, kterou vykonáváte každý den, práci zčásti skrytou, o které sice nepiší první stránky novin, ale která dává vzrůst Božímu království ve vědomí lidí. Vyslovuji vám svůj obdiv za

tuto skrytou službu, vytrvalou, tvořivou, i když tolikrát skropeanou slzami duše, které vidí jen Bůh a ukládá do svého měchu (srov. Ž 56,9). Je to služba zasluhující úctu o to více, když je zkoušena odporem zcela sekularizovaného okolí, které vystavuje kněžské působení nástrahám únavy a malomyslnosti. Vy to dobře znáte: toto každodenní úsilí je drahocenné v Božích očích.

Současně se chci stát hlasem Krista, který volá, abychom stále více rozvíjeli svůj vztah k němu. *Hle, stojím u dveří a tluču* (Zj

3,20). Jako hlasatelé Krista jsme povoláni především, abychom žili v důvěrném vztahu k němu: **nemůžeme dát druhým to, co sami nemáme!** Je zde žízeň po Kristu, která navzdory všem opačným zdáním rozkvétá také v současné společnosti, vynořuje se mezi různorodými novými formami spirituality, rýsuje se dokonce tehdy, když se svědectví církve ve velkých etnických uzlech stává znamením odporu. Tato žízeň po Kristu, ať už uvědomělá, či nikoliv, nesmí být uspokojena prázdnými slovy. Jen autentická svědectví mohou věrohodně ozářit slovo, které přináší spásu.

Nechci se však zastavit pouze u pastorační problematiky. Zelený čtvrtek, obzvláštní den našeho povolání, nás vyzývá, abychom především uvažovali o našem »bytí« a zvláště o naší

cestě ke svatosti. A z té také pramení apoštolské úsilí.

Když se tedy díváme na Krista při poslední večeři, jak se stává *chlebem pro nás rozděleným*, jak se sklání k pokorné službě u nohou apoštolů, jak nezakusit spolu s Petrem týž pocit nehodnosti tváří v tvář velikosti přijímaného daru? *Nebudeš mi umývat nohy navěky!* (Jan 13,8) Petr odmítal Kristovo gesto neprávem. Měl však pravdu, když se cítil být nehodným tako-

vého gesta. Je důležité, abychom v tento den, který je povýtcem dnem lásky, pociťovali milost kněžství jako přemíru milosrdenství.

Milosrdenství je absolutní svoboda, s níž nás Bůh vyvolil: *Ne vy jste si zvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás* (Jan 15,16).

Milosrdenství je blahově, s jakou nás volá, abychom pracovali jako jeho představitelé, i když se cítíme hříšnými.

Milosrdenství je odpuštění, které nám nikdy neodmítá, jako je odmítl Petrovi po jeho zapření. I pro nás platí výrok, podle kterého je *větší radost v nebi nad jedním hříšníkem, který se obrátil, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují* (Lk 15,7).

Objevme tedy znovu své povolání jakožto »tajemství milosrdenství«. V evangeliu nacházíme, že právě toto je duchovní chování, se kterým Petr přijímá svůj zvláštní úřad. Jeho příběh je vzorem pro všechny, kteří přijali apoštolský úkol v různých stupních svátostného řádu.

V myšlenkách se vracíme ke scéně zázračného rybolovu popsané v evangeliu sv. Lukáše (5,1-11). Ježíš žádá od Petra úkon důvěry v jeho slovo a vyzývá jej, aby zajel k lovu na hlubinu. Je to žádost lidsky chápáno matoucí: jak mu uvěřit po bezesné a vysilující noci strávené v rozprostírání sítě bez výsledku? Ale když se spolehl na *Ježíšovo slovo*, všechno se změnilo. Ryby se nakupí v množství, které trhá síť. Slovo odhaluje svou moc. Rodí se z toho úžas, ale současně i strach a obavy, jako když jsme nenadále zasaženi intenzivním svazkem světla, které obnažuje každé vlastní omezení. Petr zvolá: *Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný* (Lk 5,8). Ale ještě neskončil s tímto svým

vyznáním, a Mistrovo milosrdenství pro něho znamená počátek nového života: *„Neboj se, od této chvíle budeš rybářem lidí“* (tamt. 5,10). *Hříšný člověk* se stává služebníkem milosrdenství. *Z rybáře se stává rybář lidí!*

Veliké tajemství, draží kněží! Kristus neměl strach vybírat si své služebníky i mezi hříšníky. Není to i vaše zkušenost? Petr si to znovu živě připomene v přílehavém dialogu s Ježíšem po zmrtvýchvstání. Dříve než mu svěří pastýřský úřad, klade mu Mistr otázku, která jej přivádí do rozpaků: *„Simone, synu Ja-*

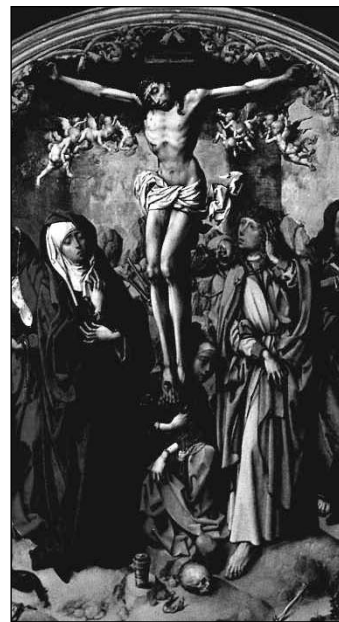
nův, miluješ mě více než tyto?“ (Jan 21,15) Otázku adresuje tomu, kdo jej před několika dny dokonce třikrát zapřel. Dobře chápeme pokorný tón jeho odpovědi: *„Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji“* (tamt. 17). A na základě této lásky, která zakusila vlastní křehkost, lásky vyznáváné stejně tak s chvěním jako s důvěrou, obdrží Petr úřad: *„Pas mé beránky, pas mé ovečky“* (tamt. 15.16.17). Právě na této lásce posílněné ohněm Letnic bude moci Petr naplnit přijatý úřad.

A není to snad v rámci zkušenosti milosrdenství, kde se rodí povolání Pavlovo? Nikdo nepociťoval s takovou vděčností

Kristovu volbu jako on. Jeho minulost zapřísáhlého pronásledovatele církve ho bude stále pálit v duši: *Já jsem totiž nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden se nazývat apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev* (1 Kor 15,9). A přece tato vzpomínka zdaleka není schopná potlačit jeho nadšení a dá mu křídla. Čím více jsme zahrnuti milosrdenstvím, tím více cítíme potřebu vydávat o něm svědectví a osvětlovat je. »Hlas«, který jej zastihl na cestě do Damašku, jej zavede do srdce evangelia a dá mu je poznat jako milosrdnou lásku Otce, který v Kristu smiřuje se sebou svět. Na této bázi Pavel pochopí apoštolský úřad jako službu smíření: *A všechno to pochází od Boha; on nás smiřil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření* (1 Kor 5, 18-19).

Svědectví sv. Petra a Pavla, draží kněží, obsahují pro nás drahocenné odkazy. Zvou nás, abychom žili v duchu nekonečné vděčnosti za dar služby: nic jsme si nezasloužili, všechno je milost! Zkušenost apoštolů nás vede současně k tomu, abychom se zcela odevzdali Božímu milosrdenství, abychom se mu svěřili s upřímným vědomím své křehkosti a znovu nastoupili s jeho milostí svou cestu ke svatosti. V *Novo millennio ineunte* jsem označil jako první bod moudré *pastorační plánování*. To je základní úkol pro všechny věřící, musí jím být také pro nás (srov. 30-31).

K tomu cíli je důležité znovu objevit svátost smíření jako základní nástroj našeho posvěcení. Přiblížit se ke spolubratru knězi a požádat ho o ono rozhřešení, které sami dáváme tak často našim věřícím, to nám dá prožít velkou a potěšující pravdu,

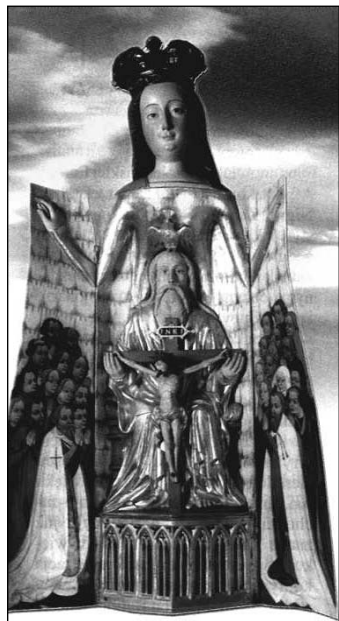
JEŽÍŠI, ŽIJÍCÍ V MARIÍ

Ježíši, žijící v Marii, přijď a žij ve svých služebnících duchem své svatosti, plností své moci, dokonalostí svých cest, pravdou svých ctností, sdílením svých tajemství. Podrob si veškeré nepřátelské mocnosti svého Ducha ke slávě svého Otce. Amen.

že dříve než služebníci jsme údy jednoho lidu, lidu »vykoupených«. To, co říkal Augustin o svém biskupském úkolu, platí také pro kněžskou službu: »Jestliže mě léká být zde pro vás, těší mě, že jsem s vámi. Pro vás jsem biskupem, s vámi jsem křesťanem... ono je název nebezpečí, toto spásy.« (Rozhovory 340, 1) Je krásné, když můžeme vyznat své hříchy a pociťovat balzám slova, které nás zavlažuje milosrdenstvím a propouští nás znovu na cestu. Jen ten, kdo pocítil něžné objetí Otce, jak je popisuje evangelium v podobenství o marnotratném synu – *objal ho a políbil* (Lk 15,20) – může předat druhým stejnou vroucnost, když se pro adresáta odpuštění stává jeho vykonavatelem.

Matka a Prostřednice

Skutečnost, že Maria se i dnes zvláštním způsobem sklání k lidstvu, má svůj základ v tom, že Maria získala od Boha postavení Prostřednice. Mariino ANO k andělovi poselství (Lk 1,38), početí a zrození Božího Syna (Lk 2,6), stejně jako její přítomnost pod křížem jejího Syna (Jan 19,25-27), to všechno jsou činnosti významné pro spásu, při nichž Panna a Matka spolupůsobila, aby Kristus mohl vstoupit mezi lidi a aby se lidstvu dostalo spásy. Spolupůsobila tak při sjednocení lidstva s Vykupitelem, a to na všech zastaveních výkupné cesty, jesličkami počínaje a konče křížem. Proto jí byl velmi záhy přiznán titul »Prostřednice«. Již v době koncilu v Efezu (431) napsal křesťanský spisovatel: »Ona je Prostřednicí mezi nebem a ze-

mi; neboť dokonala sjednocení obou.« Toto přesvědčení si osvojil také II. vatikánský koncil, který uznal Marii za »vznešenou Matku božského Vykupitele«, za jeho »velkodušnou Společnici« (LG 60) a současně ji oslovil jako Prostřednici, aniž by tak narušoval důstojnost jediného Prostředníka Krista (srov. 1 Tim 2,5). Koncil však vyzvedl také zvláštní nadčasový charakter Mariina prostřednictví, protože

»Mariino prostřednictví trvá v plánu milosti neustále od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčného dovršení spásy všech vyvolených.« (LG 62) Jako všechno působení Vykupitele překračuje čas a má věčnou platnost, tak podobně je tomu i s Mariiným spolupůsobením při díle vykoupení: má nadčasový význam a nadčasovou platnost. Proto Maria, která je nyní živá v Boží slávě po boku svého Syna, prokazuje i dnes lidstvu svou mateřskou službu.

Křesťanská víra a zbožnost zahrnuje toto živé ustavičné prostřednictví Matky Páně pod různé názvy a tituly, které byly v průběhu dějin stále četnější. Tak byla Maria uctívána jako »Matka živých« (jako protiklad Evy), jako »Matka lidí«, byla slavena jako »Matka Církve« a vzývána jako »Pomocnice křesťanů«, a to nejen v pozemských těžkostech, nýbrž také ve starosti o věčnou spásu, v nebezpečích pro duchovní život a při ohroženích církve. To vše se dělo na základě hluboce osvědčeného a živě prožitého přesvědčení, že Žena, která již jednou zprostředkovala lidstvu spásu a plnost milostí v Ježíši Kristu, bude i nadále trvale vykonávat tuto všeobsahující službu.

I když se toto poznání v průběhu dějin vyvíjelo, jeho jádro bylo k dispozici již v raných dobách křesťanství. Nejstarší známá mariánská modlitba »Pod ochranu tvou« z konce třetího století poskytuje přesvědčující důkaz Mariina prostřednictví ve službách spásy pro lidstvo; neboť oslovení *Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše*, stejně jako prosba *se Synem svým nás smiř, Synu svému nás doporuč, k Synu svému nás doprovoď* ukazuje, že Maria se jedinečným způsobem podílí na zajišťování spásy a že jako Prostřednice spojuje Krista s lidmi,

Nejstarší papyrus s řeckým textem mariánské modlitby *Pod ochranu tvou*, nalezený Johnem Rilandsem r. 1938, knihovna Cambridge.

stejně jako naopak sjednocuje lidi s Kristem.

Proto spočívá v této prastaré modlitbě odmítnutí stále znovu opakovaných námitek proti mariánské uctě: že Mariino prostřednictví ruší přímé spojení člověka s Kristem, brání jeho bezprostřednímu styku s Pánem. Opak je pravdou. Tak jako v přírodě jsou látky a substance, které podporují výstavbu i odbourání výživných látek, které urychlují a zintenzivňují životní procesy, tak je tomu i se silou Panny Marie: ona lidí od Krista neodděluje, nýbrž spojuje jeho s námi a nás s ním. Předává dále všechno, co jí Kristus dal. Ona neuzavírá spojení, nýbrž je prohlubuje, zvnitřňuje a zesiluje. Teprve skrze Mariino mateřské prostřednictví získává naše spojení s Kristem svou božskou niternost, svou intimitu a svou plnost.

Opět se naskytá otázka: Neměla by tato intenzivní mateřská podpora *Prostřednice* lidstvu zůstat neviditelná a skrytá? To je podle poznatků o dějinách spásy, ve kterých Bůh své působení vždy ohlašuje

znameními a zjeveními, zcela nepřijatelné.

Víra a zbožnost rozšířily pravdu o Mariině prostřednictví do té míry, že oslovují Marii jako »Prostřednici všech milostí«. Církev přejala toto chápání dokonce ve vyhlášeních papežů poslední doby (nikoliv ještě ve formě článku víry), když prohlašuje: Maria se svou přimluvou podílí na udílení milostí lidem.

Svou starostlivostí, láskou a přimluvou spravuje současně všechno Boží spásné působení na základě svého postavení Matky Vykupitele, Matky Církve a Matky lidí. Mariino zjevení a poselství ve Fatimě poskytují této víře pevnou oporu.

Tam, kde Maria jako mateřská Prostřednice prokazuje lidem svou přízeň, je pochopitelný požadavek, aby se také lidé na Marii obraceli a přijímali její pomoc jako Prostřednice. To se děje mariánskou úctou a zasvěcením Panně Marii. Fatima k tomu vyzývá. Doporučuje dokonce dvě vynikající formy úcty: zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a usmiřování tohoto Srdce.

Zasvěcení Panně Marii překračuje dalece pouhé její vzývání a prosebné modlitby. Je úkonem zvláštního uznání Mariina vzoru pro křesťanský život, ale také úkonem odevzdání života Panně Marii: Totus tuus (jak to Jan Pavel II. krátce popisuje v jedné zásvětné modlitbě). Jednotlivec nebo společenství, které se zasvěcuje Panně Marii, váže se zvláštním způsobem k její osobě, zavazuje se žít tak, jak žila ona, podřizuje se jejímu duchovnímu vedení, její ochraně a starostlivosti. Zasvěcení Panně Marii je životně důležité připodobnění se Marii v důvěře v její prostřednictví k Vykupiteli.

Proto zasvěcení nakonec směřuje ke Kristu a k Bohu. Ve vlastním slova smyslu může se člověk zasvětit pouze Bohu a nikoliv jiným tvorům. Ale kde je tímto

jiným tvorem Maria, která je sama niterně spjata v Ježíši Kristu s Božím dílem spásy, může toto zasvěcení směřovat také k tomuto jedinečnému tvor, neboť Maria jako ta, která Krista nosila a Krista zprostředkovala, je pro Krista dokonale »prostupná«. Spojení s ní uvádí člověka do živého svazku, ve kterém Maria žije s Kristem. Zasvěcení je tedy otevření se svazku s Kristem, převedení do onoho sjednocení s Kristem, které stojí na počátku i na konci křesťanského života. Proto zaručuje zasvěcení Panně Marii mariánské účtě onen vnitřní smysl, že Maria vede ke Kristu: Per Mariam ad Jesum.

To vyplývá i z požadavku pokání, který děti obdržely již v prvním fatimském poselství: »Chcete se nabídnout Bohu, jste připraveny přinést každou oběť a přijmout každé utrpení, které vám bude sesláno, jako pokání za množství hříchů, jimiž je urážen Boží majestát... a odčinovat urážky, jakých se dostává Neposkvrněnému Srdci Panny Marie?« Zasvěcení a smír tedy směřují k Bohu, který je urážen hříchy. Ale skrze vnitřní spojení Marie s Bohem v Kristu sdílí Matka urážky, jichž se dostává Bohu. Proto může mít účast také na jejich odčinění, když je ve své mateřské lásce Kristu doporučuje a před něho přináší. I výzva k pokání, jádro fatimského poselství, stejně jako evangelium potvrzuje, o co vlastně při mariánských zjeveních jde: o úplné odevzdání člověka Bohu pro posvěcení světa pod vedením velké Prostřednice spásy.

Kéž Maria přivede lidstvo k onomu všeobsahujícímu a nehlubšímu pokoji, jímž je sám Kristus. *Protože on je náš pokoj* (Ef 2,14).

Podle Leo Scheffczyk: *Verheisung des Friedens. Theologische Betrachtungen zur Botschaft von Fatima.*

Přeložil -lš-

Helena Guerrová - apoštolka Ducha svatého (2)

Helenino prorocké charisma

Církev se vyvíjí a vyrovnává s požadavky doby a obnovuje se, aby v ní jednal a působil Duch svatý, který jí předává svou vlastní tvůrčí aktivitu vzhledem k tomuto obnovování, ať už v běžné či mimořádné úrovni: zpravidla působí skrze svátostnou milost a učitelský úřad Církve; mimořádně jedná skrze zvláštní osoby, které provází a vede se zřetelem na obecné dobro a uděluje jim k tomu zdarma dary, které nazýváme charismata.

Charisma, kterým se vyznačuje Helena Guerrová, je dar prorocký. Prorok je ten, kdo pod vnitřním vnuknutím Ducha svatého hovoří Božím jménem k církevnímu společenství, aby v něm vyvolal potřebnou obnovu.

Co rozumí Helena konkrétně pod pojmem »návrát k Duchu svatému«?

Na první pohled by se mohlo zdát, že se jedná o návrat ke zbožnosti v pojmech modlitby, v níž je Duch svatý často opomíjen jako nepřítomný.

Ve skutečnosti je tento horizont mnohem širší. **Jedná se o novou obnovenou úroveň křesťanského života, která jde za obvyklé a tradiční pojetí a vede k objevení Ducha svatého jako podstatné složky autentického každodenního náboženského života.**

To spočívá v novém přijetí křesťanské zkušenosti založené na Božím slovu chápaném pod působením Ducha svatého, který je jeho autorem; obsahuje vědomí charismatických skutečností, které Duch svatý nabízí každému věřícímu, aby mohl lépe sloužit Bohu, Kristu a Církvi i světu. Je to **znovuobjevení třetí božské osoby jako vnitřního Vůdce každého věřícího.**

Helenino poselství chce tedy znovu zapálit oheň, který Ježíš přinesl na zem, Ducha svatého,

aby proměnil a znovu obnovil církevní i individuální život, k čemuž musí přispět všichni: papež, biskupové, kněží i laici.

Helenino charisma má hodnotu příkladu, příznačného znamení, který se rodí v církvi a pro církev bez střetů, pod působením, inspirací a vedením papežství.

Církev a Večeřadlo

Helena trpí a nabízí svůj vlastní život, aby se Církev vrátila ke svému prvotnímu duchu, duchu Parakleta, k *Církvi Večeřadla*.

Ve svých meditacích o Božím slovu je hluboce dojata tím, co se dělo v historickém Večeřadle rodící se Církve, kde se Ježíš přináší v oběť smíru za spásu lidí, kde ustanovil svátost lásky, Eucharistii, a kde nakonec seslal Ducha svatého rodící se Církvi. Církev tedy získává pro *moderní křesťany* ve Večeřadle příkladnou, určující a orientační, ale především normativní hodnotu, protože život podle Ducha sva-

tého je konkrétním uvedením do praxe těch norem, které vytyčil Pán ve svých kázáních apoštolům.

Kritická vize současné Církve

Helena, žena staré kultury, je hluboce otřesena některými příznaky své doby: zednářstvím s jeho mohutnou organizací; pozitivismem s jeho materialistickými závěry; politickými hnutími s jejich proticírkevními a protipapežskými tendencemi; modernismem s jeho východiskem a dedukcemi nebezpečnými pro víru.

Nebojí se obvinít náboženský život ze zkosnatělosti, z mentalitě vlažnosti, ať už u kněží či laiků, u nichž vidí nedostatek úsilí a svědectví, které jsou kvásem pravého obrození.

Helenin život se stává zasvěcením nadějí a očekávání *obnovení tvárnosti země*, které má svůj počátek v Letnicích ve Večeřadle v den, kdy Duch svatý sestoupil jako Posvětitel, Učitel, Utěšitel, aby potvrdil, rozvinul a prohloubil Kristovo poselství a učinil z Církve *společenství svatých*.

Večeřadlo, nedokončené tajemství

Oblíbeným heslem Heleny bylo: *Vstupme do Večeřadla!* Ale tímto pozváním chce především znovu přivolat všechno to, co Večeřadlo připravilo a co se má ustavičně uskutečňovat v Církvi, totiž velikonoční tajemství: umučení, smrt a vzkříšení Ježíše Krista se má uskutečňovat v každém věřícím.

To, co se stalo ve Večeřadle od poslední večeře do Letnic, je ve skutečnosti sledem božských činů obdařených nevyčerpatelnou možností promítat se do budoucnosti až do skonání věků pro celé lidstvo.

Například **poslední večeře** Páně: tuto Večeři, tuto Paschu *Pokračování na str. 13*

*Když Ježíš lámal chléb
a rozdělával,
chtěl tím poukázat
na svou oběť
za záchranu světa.
Kdo se účastní mše svaté,
je povolán, aby se stal
jako Kristus chlebem,
„který je lámán pro
spásu bratří“.*

Jan Pavel II.

Eucharistická slavnost v Neděli Božího milosrdenství

22. dubna slavil Jan Pavel II. na náměstí

Sv. Petra Eucharistii »De divina misericordia«
a pronesl při ní tuto homilii:

Neboj se! Já jsem První a Poslední, Živý. Byl jsem mrtvý, ale nyní žiji navěky. (Zj 1,17-18)

Slyšeli jsme ve druhém čtení v úryvku z knihy Apokalypsa tato potěšující slova. Ta nás zvou, abychom obrátili svůj pohled ke Kristu, abychom zakusili jeho ubezpečující přítomnost. A každému, ať už se nachází v jakýchkoliv podmínkách, třeba v těch nejsložitějších a nejdramatičtějších, Zmrtvýchvstalý opakuje: Neboj se! Zemřel jsem na kříži, nyní žiji navěky; jsem První a Poslední a Živý.

První, tzn. pramen všeho bytí a prvotina nového stvoření. Poslední, definitivní konec dějin; Živý, nevyčerpatelný pramen Života, neboť jsem navždy porazil smrt. V ukřižovaném a vzkříše-

ném Mesiáši poznáváme rysy Beránka obětovaného na Golgotě, který žádá o odpuštění pro své vrahy a otevírá kajícím hříšníkům nebeské brány; zahleďme se do tváře nesmrtelného Krále, který má nyní moc nad smrtí a nad podsvětím (Zj 1,18).

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá na věky (Ž 117,1).

Osvojme si žalmistovo zvolání, které jsme zpívali v responzoriálním žalmu: Milosrdenství Páně trvá na věky! Abychom pochopili až do dna pravdu těchto slov, dejme se vést liturgií do srdce události naší spásy, která spojuje smrt a zmrtvýchvstání Krista s našim životem a s dějinami světa. Tento zázrak milosrdenství radikálně změnil

osudy lidstva. Je to zázrak, který plně osvětluje lásku Otce, který se pro naše vykoupení nezastavil ani před obětí svého jednorozecného Syna.

V Kristu pokořeném a trpícím mohou věřící i nevěřící obdivovat udivující solidaritu, která ho spojila s našimi lidskými podmínkami v míře dnes naprosto nepředstavitelné. Kříž i po zmrtvýchvstání Božího Syna »mluví a nepřestává mluvit o Bohu Otcí, který je absolutně věrný své věčné lásce k člověku... Věřit v takovou lásku znamená věřit v Boží milosrdenství.« (Dives in misericordia, 7) Chceme vzdát díky Pánu za jeho lásku, která je silnější než smrt a hřích. Ona se zjevuje a uskutečňuje jako milosrdenství v našem každodenní životě a povzbuzuje každého člověka, aby byl ze své strany »milosrdný« k Ukřižovanému. Není snad právě láska k Bohu a láska k bližnímu, dokonce i nepříteli, podle Ježíšova příkladu životním programem každého pokřtěného i celé církve? S těmi-

to pocity slavíme druhou neděli velikonoční, která od minulého roku, roku velkého jubilea, se nazývá také Neděle Božího milosrdenství.

Je pro mne velkou radostí, že se mohu spojit s vámi všemi, drazí poutníci a zbožní lidé, kteří jste přišli z různých národů, abyste si připomněli po ročním odstupu kanonizaci sestry Faustyny Kowalské, svědkyně a posla milosrdné lásky našeho Pána. Vyzvednutí této pokorné řeholnice, dcery mé země, k počtě oltáře nepředstavuje dar pouze pro Polsko, ale pro celé lidstvo. Neboť poselství, jehož ona je nositelkou, představuje přiměřenou a podněcující odpověď, kterou chtěl Bůh dát na všechny otázky a očekávání lidí této naší doby, poznamenané nesmírnými tragédiemi. Sestře Faustyně Ježíš jednoho dne řekl: »Lidstvo nenajde mír, dokud se neobráti s důvěrou na Boží milosrdenství.« (Diario, s. 123)

Boží milosrdenství! Hle, velikonoční dar, který církev přijímá od zmrtvýchvstalého Krista a nabízí ho lidstvu na prahu třetího tisíciletí. Evangelium, které bylo před chvílí vyhlámeno, pomáhá nám plně pochopit smysl a hodnotu tohoto daru. Evangelista Jan se s námi dělí o pocity, jaké zakoušeli apoštolové při setkání s Kristem po jeho zmrtvýchvstání. Naše pozornost se zastavuje u Mistra gesta, když ustrašeným a překvapeným učedníkům předává poslání být správci Božího milosrdenství. Ukazuje jim ruce a bok poznamenané znamením jeho utrpení a sděluje jim: »Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.« *Hned nato na ně dechl a řekl: »Přijměte Duchu svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, a komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.«* (Jan 20,22-23) Ježíš jim svěřuje dar »odpouštět hříchy«, dar, který tryská z ran jeho rukou, jeho nohou a především z jeho probodeného boku. Odtud vlna milosrdenství zaplavuje celé lidstvo.

Jan Pavel II. slaví „Neděli Božího milosrdenství“, památku velikonočního daru, který církev přijímá od Zmrtvýchvstalého a který nabízí na úsvitu třetího tisíciletí. Z probodeného Kristova boku vlna milosrdenství na celé lidstvo.

L'OSSERVATORE ROMANO

GIORNALE QUOTIDIANO POLITICO RELIGIOSO

UNICUIQUE SUUM NON PRAEVALEBUNT

CITTÀ DEL VATICANO

Lunedì-Martedì 23-24 Aprile 2001

Giovanni Paolo II celebra la «Domenica della Divina Misericordia», memoria del dono pasquale che la Chiesa riceve dal Risorto e che offre all'alba del Terzo Millennio

Dal costato trafitto di Cristo un'onda di misericordia sull'intera umanità

«Dal costato trafitto di Cristo un'onda di misericordia si riversa nell'intera umanità... È la luce stessa, soggetto immagine invocata da Giovanni Paolo II nell'omelia della Concistorio...»

«Nel Mistero eucaristico è rievocato il sacrificio di Cristo...»

«Il Cristo immolato e sofferto crocifisso è una creatura capace di amare e di donare...»

«L'apostolo rende grazie al Signore per il suo amore...»

«Sono si rivela e si offre come misericordia nella nostra quotidianità...»

«Non è forse proprio amore Dio a amare il peccatore...»

«Per noi è una grande gioia di poter essere in tutti i suoi costati...»

«Il messaggio, infatti, di cui sono e sono pervenire così...»

Il Papa al Regina Caeli: «Durante questa celebrazione ho ringraziato Dio che quasi un anno fa mi ha concesso la grazia di canonizzare suor Faustyna Kowalska»

Pagina 47

Smíříme se s pornografií?

Prožijme znovu tento okamžik s velkou duchovní intenzitou. Také nám dnes Pán ukazuje své slavné rány a své Srdce, nevyčerpatelný pramen světla a pravdy, lásky a odpuštění. Srdce Kristovo! Jeho »Nejsvětější Srdce« dalo lidem všechno: vykoupení, spásu, posvěcení. Svátá Faustyna viděla, jak z tohoto Srdce tryskají s překypující něžností dva paprsky světla, které ozařují svět. Dva paprsky – podle toho, co jí světil sám Ježíš – představují krev a vodu (Diario, s. 132). Krev připomíná oběť na Golgotě a tajemství Eucharistie; voda podle bohaté symboliky evangelisty Jana nám poukazuje na křest a dar Ducha svatého (srov. Jan 3,5; 4,14). Skrze tajemství tohoto zraněného Srdce se nepřestává vylévat na lidi naší epochy obnovující tok milosrdné Boží lásky. Kdo dychtí po autentickém a trvalém štěstí, může pouze zde nalézt jeho tajemství.

»Ježíši, důvěřuji ti!« Tato modlitba, drahá tolika zbožným, dobře vyjadřuje vztah, s jakým se chceme zcela světit do tvých rukou, náš Pane a jediný Spasiteli. Ty planeš touhou, abys byl milován, a kdo soucítí s pocity tvého Srdce, chápe, že se stává strůjcem nové civilizace lásky. Prostý úkon odevzdání stačí, aby prolomil bariéry temnoty a smutku, pochybností a zoufalství. Paprsky tvého božského milosrdenství vracejí naději zvláště tomu, kdo se cítí drcen tíží hříchu.

Maria, Matko milosrdenství, dej, ať si uchováme vždy živou tuto důvěru k tvému Synu, našemu Vykupiteli. Pomáhej nám také ty, svátá Faustyno, kterou si dnes připomínáme se zvláštními pocity. Spolu s tebou chceme opakovat s naším ubohým pohledem upřeným na tvář božského Spasitele: »Ježíši, důvěřuji ti.« Dnes i navěky. Amen.

Bolletino Vaticano
22. dubna 2001

Po deseti letech svobody značná část veřejnosti získala dojem, že veřejná nabídka pornografie je nedílnou součástí demokracie. Pornografické materiály jsou všem – včetně dětí – volně přístupné skoro v každé trafice nebo u benzinového čerpadla. Je to ovšem paradox, protože volné šíření pornografie není demokratickou svobodou, ale trestným činem.

Připomeňme si, co stanoví trestní zákon v § 205 Ohrožování mravnosti: Ten, kdo uvádí pornografická díla do oběhu, šíří je, vyrábí nebo dováží, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, peněžitým trestem nebo propadnutím věci. Stejný trest podle stejného zákona stihne toho, kdo pornografická díla nabízí, přenechává nebo je vystavuje na místě, které je přístupné osobám mladším 18 let.

Ale opravdu stihne trest toho, koho má postihnout? Kdyby byli postiženi jen šířitelé a vystavovatelé pornografie, mnoho trafikantů a pumpařů by bylo ve vězení, nebo by platili vysoké pokuty. Jaká je však skutečná

praxe, jestliže veřejná nabídka pornografie vzkvétá? Jeden příklad za všechny: když v roce 1996 dvě nevládní organizace podaly trestní oznámení na novinový stánek v Praze 4, který opakovaně vystavoval pornografické materiály v dosahu školních dětí, policie tento skutek kvalifikovala pouze jako přestupek. Také ministerstvo vnitra to odmítlo kvalifikovat jako trestný čin ohrožování mravnosti. Na stížnost nevládních organizací reagovalo tvrzením, že „pouhé vystavování časopisů, které mají pornografický obsah, ale na titulní stránce je jen vyobrazeno nahé lidské tělo, nelze považovat za vystavování pornografie ve smyslu trestního zákona“.

Pokud státní orgány nebudou nabízení pornografie považovat za trestný čin, pak jistě bude těžké něco zlepšit. Pornografie přitom nejvíce ohrožuje právě děti a mládež. Ty se nacházejí ve stadiu nehotového emocionálního vývoje, kdy ještě neumějí ovládat své sexuální impulsy. Útok pornografie na děti a mládež může mít zvláště těžké

následky, protože pornografie je pouze výkladní skříní, za níž se skrývá trh s prostitutí.

Měli bychom se rozhodnout, zda chceme dospívající generaci opravdu nechat na pospas hrozbě diktatury sexu. Nemá-li být dětské vědomí o sexualitě mrzačeno bezbřehým šířením pornografie a nechceme-li dál snášet lhostejnost nebo napomáhání tomuto trestnému činu ze strany státních orgánů, bude nutné přijmout mnohem přísnější zákonnou normu na ochranu dětí.

Ta musí především přesně definovat „pornografická díla“, aby je nebylo možné vydávat např. za umění. Musí nově stanovit tresty za ohrožování mravnosti, a to v celé škále pornografické působnosti. A konečně musí stanovit i mnohem přísnější postihy za nečinnost, lhostejnost či napomáhání státních orgánů při této trestné činnosti. Bez zásadního obratu v přístupu k pornografii bude šance cokoliv změnit definitivně ztracena.

Jiří Karas, poslanec PČR,
10.4.2001

HELENA GUERROVÁ - APOŠTOLKA... pokračování ze str. 11

charakterizuje skutečnost, že je to **první** Večeře a **první** Pascha, bezprecedentní. Tato Večeře se má stále opakovat, bez konce obnovovat.

Nedokonanou skutečností je umučení, na které se Pán ve Večeřadle připravuje. Každý věřící je svým způsobem prodloužením vtěleného Slova. Ať už v Církvi, nebo v každém věřícím pokračuje a znovu ožívá mysticky kalvarské drama; všichni musíme být pokračováním umučení trpícího Krista. V srdci každého člověka je oltář, kde Kristus dále přináší svou oběť: všichni jsme povoláni, abychom *doplnili, co chybí do plné míry utrpení.*

Také zmrtvýchvstání je nenaplněná událost, která čeká na

své plné uskutečnění v našem konečném zmrtvýchvstání. Již zde na zemi jsme ve styku se zmrtvýchvstalým Kristem skrze Eucharistii, *záruku budoucí slávy.*

Konečně nedokončenou skutečností jsou Letnice, v nich Pán naplňuje svá zaslíbení, která obnovil ve Večeřadle: *Sešlu vám Ducha svatého, aby zůstal s vámi navždy.*

Trvalá Pascha, trvalé Pašije, trvalé Letnice: trvalé velikonoční tajemství, které je nedokončené a je třeba je přivést k dokončení: to je život Církve včera, dnes, stále, dokud ON, Kristus nepřijde...!

Duch svatý Církev nejen oživuje, ale také spravuje a řídí, provádí a **modeluje ji** podle Veče-

řadla, **obohacuje ji a obnovuje** ustavičně dary Krista z Večeřadla, **interpretuje ji** znamením času.

Církev je tedy **trvalé Večeřadlo**, které však stále vzniká a pokračuje a obnovuje se péčí a osvětlením Ducha svatého, který *obnovuje tvář země.*

Tady se jedná o opravdovou obnovu, o nabývání a získávání mentality Večeřadla. Jestliže totiž znovu oživíme hodnoty, které utvářejí Církev Večeřadla, tj. Eucharistii a Letnice, získáme nakonec mentalitu prvních věřících rodící se Církve; oživíme tedy Církev-společenství, nikoliv pouze církev-společnost.

(Pokračování příště)

Tajemství Kristova vzkříšení

Nadpřirozeným cílem člověka je účast na Kristově proměnění a vzkříšení. S oslavou Kristova vzkříšení o Velikonočních má mnoho křesťanů pocit, že nastává automaticky doba radosti a pokoje, jako by Kristův kříž, znamení Velkého pátku, pozbyl na své aktuálnosti. Zapomíná se ovšem, že Kristovým vzkříšením nic nekončí, ale naopak něco velkého a důležitého se teprve začíná. Zapomíná se, že ustanovením eucharistické oběti na Zelený čtvrtek se uvádí do pohybu neuvěřitelné mysterium Kristovy oběti a v následujících staletích bude na všech oltářích pokračovat tato živá a ustavičná oběť, na které mají mít věřící účast nejen svou formální přítomností, ale sami se den ze dne mají stále více stávat obětí spolu s Kristem. Nelze totiž dojít k účasti na Kristově proměnění bez účasti na jeho utrpení.

Jsmeli však povolání samotným Bohem k účasti na Kristově oběti, abychom dosáhli účasti na jeho proměnění, neznamená to ještě, že tohoto cíle dosáhneme svou vlastní snahou, natož formální přítomností v kostele. Ani hluboké ponoření do Kristovy oběti při mši svaté, ani samotný ctnostný život, a už vůbec ne intelektuální vzdělávání nás samo o sobě nedovede k dokonalé účasti na Kristově oběti a jeho proměnění. K tomu je zapotřebí milosti, mohutného pramene milosti, který je člověk ochoten přijmout, aby evangelium nejen poznal, ale také mohl žít. A protože Bůh se svými milostmi neskrbí, poskytuje lidem po celá staletí nové a nové prameny milosti, které zde sice od počátku byly, ale člověk je nevnímá.

„Mně stačí Písmo svaté, tam mám všechno,“ říkají někteří. Ano, tam máš všechno, protože Písmo svaté je vždycky výchozí bod, ale nejde jen o to, abys evangelium znal a měl, ale abys ho dokázal také žít. A to nezajis-

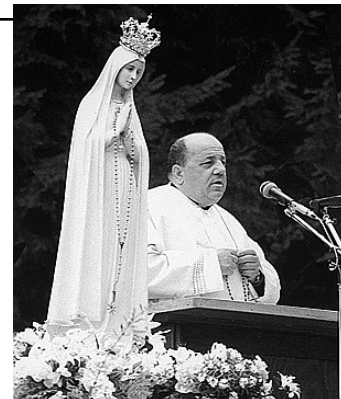
tí sama o sobě žádná kniha, je to otázka lidského nitra, vůle a srdce. Proto k nám Bůh promlouvá mnoha způsoby a zasahuje do lidského života nevyzpytatelným způsobem.

Účast na Kristově životě se tedy naplňuje na Kalvárii našeho života, chceme-li ovšem svůj život s životem Kristovým skutečně spojit. Posilování jsme svátostmi, modlitbou a praktickým napodobením Jeho pozemského života. K tomu potřebujeme vzor, ochranu a pomoc. Mít dokonalou účast na Kristově oběti je vysoký cíl a dokonale ho dosáhla pouze Panna Maria, Matka Boží a Matka Církve, čili Matka každého z nás. Její vzor následování Krista v tichosti, pokoře, ustavičné modlitbě, duchovním dětství, ukřižováním vášní i vnitřní horlivostí pro Kristův kříž předstihuje jakýkoliv jiný vzor. Milovat Krista, jako ho milovala ona, a následovat ho, jako ho ona následovala, dovede duši bezpečně až k patě kříže, ve kterém je pramen všech

milostí. Má-li ovšem Matka Boží dokonalou účast na oběti svého Syna, má také účast na jeho milostech, a má-li tyto milosti, pak nikoliv sama pro sebe, ale pro ty, které jí Pán svěřil.

To však nemůže pominout svobodnou vůli člověka, to znamená, že je to křesťan sám, který se Matce Boží svěřil. Ne však pouze formálním způsobem – verbálními (slovními) projevy dobré vůle je dnešní doba přeplněna – ale skutečným odevzdáním, pravým **vnitřním zasvěcením**, abychom byli přijati do Matčina Neposkvrněného Srdce podle vůle Ježíše Krista, který na kříži odkázal svou Matku všem svým synům.

Samozřejmě, nikdo nemůže být k ničemu nucen. Člověk je svobodným arbitrem své vůle. Není možné přinutit člověka k tomu, aby miloval někoho, ke komu nic necítí, natož aby se svěřil do jeho péče. V dnešní době, kdy o sobě všichni prohlašují, že jsou eucharističtí a mariánští, ale jsou daleko od toho,

aby Kristovo eucharistické Srdce a Neposkvrněné Srdce Mariino skutečně milovali, je tím více zapotřebí použít k vlastnímu posvěcení i ke spáse druhých všechny prostředky milosti, které nám Bůh ve své dobrotě dává. Lidská pýcha, která vede k lidské hlouposti i vzdělaného teologa, je dnes největší překážkou k naplnění Boží vůle v lidských srdcích. Eucharistické Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Panny Marie se nedají obejít na cestě ke křesťanské dokonalosti. Osobní zasvěcení křesťana těmto srdcím není výrazem náboženské omezenosti, ale touhou naplňovat vůli nebeského Otce v Duchu Svatém podle vzoru Ježíšova a Mariina. Musí to být ovšem zasvěcení upřímné, vycházející z hloubi lidského srdce, spojené s osobním odevzdáním do vůle Boží v účasti na oběti jeho Syna, které nekončí formální účastí na mši svaté, ale vyplývá z hlubokého a skutečného prožitku Kristova obětování na oltáři a pokračuje praktickým způsobem v celém životě.

Kdo z křesťanů je schopen dojít k něčemu takovému bez Mariiny pomoci a příkladu? Vždyť láska, která se měří obětí, se nedá jen hrát, musí se skutečně žít, a to bez pomoci Boží nejde. Ať je tedy naše zasvěcení výrazem toho, co jsme od Boha přijali jako velký dar, který nemá sloužit pouze k vlastnímu posvěcení, ale především ke spáse duší, které nám Bůh svěřil, abychom pro ně žili, pracovali a pomáhali jim tak, jak to ve svém milosrdenství dobrotivý Bůh řídí.

P. Erich

Ave Maria!

Milí členové a spolupracovníci MKH,

v této velikonoční době se připravujeme na přijetí Ducha Svatého. Panna Maria, kterou v měsíci květnu budeme *více a vroucněji* prosit, je nevěstou Ducha Svatého. Ona je Prostřednicí mezi námi a svým Synem Ježíšem, a tak ona nejvíce nám může pomoci v tomto naléhavém volání po Duchu Svatém. Duch Svatý chce všechno obnovit a přetvořit. Svým ohněm lásky chce obnovit celý svět. Připravujeme se na Letnice **horlivou modlitbou ve večeradlech rodinných, farních i regionálních**. Zvláště kněze zvu na kněžská večeradla. (Termíny a místa ochotně sdělí *Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc*. Tam je také možno dostat „*modrou knihu*“.) Společná modlitba má úžasnou sílu. Mariino srdce je zlatou bránou, skrze niž prochází Duch Svatý, aby přišel k nám. Maria nás zve do svého Srdce a učí nás krátkou modlitbu, kterou se můžeme a máme modlit stále a kdekoliv: „*Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímělu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty!*“ Kež nás Maria přijme pod svůj ochranný plášť! Tma houstne a zápas se stává urputnějším. Vytrvejme v modlitbě!

V Neposkvrněném Srdci Panny Marie

Vám žehná

P. Jiří Polášek

Srdečně Vás zveme na májové oblastní setkání mariánského večeřadla 5. 5. 2001 v chrámu Zvěstování Páně ve Šternberku – pouť u Šternberské Madony.

Mši sv. v 10.00 hod. celebruje P. Jiří Polášek, děkan ze Svitav. Před mší svatou modlitba sv. růžence, po občerstvení ve 13.00 hod. katecheze pro poutníky, ve 14.30 litanie k Panně Marii a svátostné požehnání.

Dne 5. 5. je možno se také zúčastnit **pravidelného večeřadla MKH v katedrále v Olomouci.** Začátek v 16.30 hod., v 18.00 hod. mše svatá, kterou celebruje P. Bohumír Vitásek.

Poutě ve Šternberku v roce 2001

12. 5. - v 10.00 hod. - pouť sudetských farností děkanátu Šternberk a Bruntál (P. Máša).

19. 5. - v 10.00 hod. - pouť - oblastní setkání charismatické obnovy.

26. 5. v 10.00 hod. - pouť terciářů svatého Františka.

Celoroční program poutí ve Šternberku uvedeme v některém příštím čísle Světla.

Vítková – Filipová, výroba parament, 561 64 Jablonné nad Orlicí nabízí: kasule, pluviály, antipendia, kněžské košile, štoly, korouhve, kleriky, baldachýny, obecní a spolkové prapory a veškeré výrobky pro vybavení kostelů a obřadních síní. Na požádání zapůjčíme katalog. Změna telefonního čísla: 0446/642 618 linka 230.

Společenství Zbytek Izraele a bratři dominikáni v Olomouci zvou všechny zájemce na **celonoční vigílii při příležitosti slavnosti seslání Ducha svatého v sobotu 2. června 2001.** Místo: kostel Neposkvrněného početí Panny Marie, Slovenská 14 (centrum Olomouce, cca 100 m od obchodního domu Prior). Začátek v 21 hod. (Lucernarium), ukončení vigílie ráno přibližně v 6.20 hod. mši svatou se svícením růží, poté agapé. Zpěvem provázejí olomoucké Střípky. Nezapomeňte si vzít s sebou růži. Místnost pro odpočinek, čaj a drobné občerstvení zajištěno.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné Zlaté Hory vás srdečně zve na **jarní pouť rodin,** při které si připomeneme **Svátek matek. Poutě se koná v neděli 13. května 2001 na poutním místě Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor.** Program: 10.30 hod. - pobožnost křížové cesty k poutnímu místu (asi 3 km). ● 13.30 hod. - Informace o činnosti iniciativy Centra pro rodinu a Hnutí pro život. ● 14.15 hod. - společná modlitba svatého růžence. ● 15.00 hod. - mše svatá, kterou bude sloužit biskup ostravsko - opavský, mons. František Václav Lobkowicz Opraem. se spolubratry kněžími.

Bazilika Staré Brno, Mendlovo nám. V úterý 22. května 2001 v 18:30 hod. na svátek svatě Rity z Cascie bude celebrovat pontifikální mši svatou, při které budou posvěceny RŮŽE sv. RITY, R. P. LUKÁŠ EVŽEN MARTINEC, opat starobrněnský. Homilii pronese R.P. AUGUSTIN GAZDA, benediktinský převor z Rajhradu.

Hospic, nebo eutanazie? Rozhodnutí nizozemského parlamentu plně legalizovat eutanazii vyvolává i u nás diskuse o možnosti odstranit u nemocného bolest prostě tím, že ukončíme jeho život. Je však utrpení těžce nemocných skutečně nevyhnutelné? Využívá se při léčbě bolesti nemocných postižených třeba zhoubným nádorem všech dostupných prostředků v potřebné míře? Kdy je pro nevléčitelně nemocného vhodnější prožít zbytek svého života doma a kdy v nemocnici? A pro koho je určen hospic?

O těchto i dalších otázkách se bude hovořit při přednáškovém večeru Kolegia katolických lékařů v Brně v pátek 11. května. Přednáší ředitel Domu léčby bolesti a hospice sv. Josefa v Rajhradě u Brna prim. MUDr. Zdeněk Bystrický. Přednáška se koná v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb v Brně, Žerotínovo nám. č. 6. a začíná v 17 hodin.

Břevnovský klášter zve ženy a dívky na **setkání s českými benediktinkami,** které se v Polsku připravují na návrat do Čech, v sobotu 19. května 2001 od 9 hod. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Bližší informace a přihlášky na tel. 02/20 40 61 11.

Liturgická čtení

Neděle 6. 5. - 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 13,14.43-52

Ž 100(99),2.3.5

Odp.: 3c (*Jsmo jeho lid a stádece jeho pastvy.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 7, 9.14b-17

Ev.: Jan 10,27-30

Pondělí 7. 5. - ferie

1. čt.: Sk 11,1-18

Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,1-10

Úterý 8. 5. - nez. pam. P. Marie,

Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 11,19-26

Ž 87(86),1-3.4-5.6-7

Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,22-30

Středa 9. 5. - ferie

1. čt.: Sk 12,24-13,5a

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kde který národ!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 12,44-50

Čtvrtek 10. 5. - ferie

1. čt.: Sk 13,13-25

Ž 89(88),2-3.21-22.25+27

Odp.: 2a (*Naveky chci zpívat o Hospodínových milostech.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 13,16-20

Pátek 11. 5. - ferie

1. čt.: Sk 13,26-33

Ž 2,6-7.8-9.10-11

Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1-6

Sobota 12. 5. - nez. pam. sv. Nerea

a Achillea nebo sv. Pankráce

(v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 13,44-52

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,7-14

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	6.5.	7.5.	8.5.	9.5.	10.5.	11.5.	12.5.
Antifona	518	518	518	518	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	518	518	1653	518	518	518	518
Antifony	563	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	563	567	1362	573	577	580	583
Antifona k Zach. kantiku	563	567	1362	574	577	580	583
Prosby	564	567	1655	574	577	580	584
Záv. modlitba	564	568	1362	574	578	581	1364

Modlitba během dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	564	568	571	574	578	581	584
Záv. modlitba	564	568	571	574	578	581	584

Nešpory:	SO
Hymnus	517
Antifony	561
Žalmy	1133
Kr. čtení a zpěv	561
Ant. ke kant. P. M.	562
Prosby	562
Záv. modlitba	564
Kompletář	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

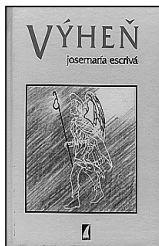

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

**Josemaría Escrivá:
VÝHEŇ**

Soubor úvah, poučení a myšlenek o duchovní cestě člověka k Bohu. Autor je zakladatelem spirituality Opus Dei, jejímž základem je touha po svatosti, posvěcování se prací v životě, ve světě a věrnost církvi. J. Escrivá zemřel roku 1975 v Římě, v roce 1992 byl blahověstěn.

Cesta, váz., 118x156 mm, 264 stran, 139 Kč

Boží. Protože nejčistší utrpení přináší nejvnitřnější a nejčistší poznání, a potom tedy nejčistší a nejzvučnější radost...

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 124x200 mm, 244 stran, 195 Kč*

**Norbert Lechleitner:
SLUNCE PRO DUŠI**

Stále více lidí prožívá duševní utrpení, jsou ohroženi, že jejich vnitřní světlo zhasne. O vlastní vnitřní světlo je třeba pečovat. Pomoci k tomu může i tato sbírka sta moudrých příběhů, které mohou jako sluneční paprsek rozzářit jednotvárnost našeho všedního dne a svou úsměvností nám přinést trochu radosti.

Vyšehrad, váz., zúž. A5, 144 stran, 148 Kč

**Dr. Ross Campbell:
HLEDÁM SVOU CESTU
(Jak se přiblížit dospívajícím)**

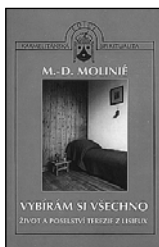
Blíží se kritické roky ve vztahu s dorůstajícími dětmi. Jak se jako rodiče máme chovat? Máme křičet, zakazovat, trestat? Máme ustoupit, nechat je dělat, co samy chtějí? Každodenní konflikty vyčerpávají nás i naše děti, ale jak jim zabránit? Jak projít těžkými roky? Mnozí rodiče se obávají dospívání svých dětí. Kniha R. Campbella pomáhá připravit se na toto těžké období ve výchově, pomáhá lépe porozumět světu a potřebám dětí a přináší praktické rady, jak tímto těžkým obdobím projít.

Návrat domů, brož., zúž. A5, 124 stran, 99 Kč

**Marie-Dominique Molinié:
VYBÍRÁM SI VŠECHNO**

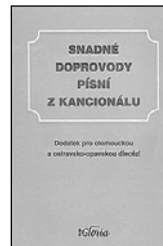
Život a poselství sv. Terezie z Lisieux. Spiritualita této světky je právě dnes velmi cenným přínosem pro duchovní život věřících. Zpřístupňuje onen úžasný paradox, na němž stojí celý mystický život, a sice že základní aktivitou je odevzdat se, že největší zásluhou je nesnažit se hromadit zásluhy, že velikost spočívá v naprosté nepatrnosti. Vyzývá nás k rozjímání nad touhou po mučednictví podle sv. Jana od Kříže: Utrpení je duši prostředkem, aby vstoupila hlouběji do houští rozkoší moudrosti

**Jiří Plhoň:
SNADNÉ DOPROVODY
PÍSNÍ Z KANCIONÁLU
Dodatek pro olomouckou
a ostravsko-opavskou diecézi**

Pokračování Snadných doprovodů písní z kancionálu. Obsahuje snadné harmonizace varhanních doprovodů písní obsažených v dodatku, jímž bylo obohaceno vydání jednotného kancionálu pro olomouckou a ostravsko-opavskou diecézi.

Gloria, váz., A4, 56 stran, 130 Kč

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 772 00 OLOMOUČ 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incenter.cz; http://www.ova.incenter.cz/sveflo). Registrace MK ČR 7225. OBJEKTY VYKAZUJÍ ADMINISTRACE TYDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/741 83 83; podávámie novinových zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.